

NOCHTA PÁL ATTILA – A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT

(a lakelandi „ébredés” vizsgálata)

Furcsa, extrém jelenségek az istentiszteleteken, dokumentált csodák, médiaébredés, stb.

Mi is ez valójában?

Ezt a kérdést azért is fontos feltenni, mert a napjainkban zajló úgynevezett lakelandi események, igencsak megosztották a karizmatikus kereszténységet. Sokan hirdetik lelkesen, hogy itt egy újabb hatalmas ébredés, és ez még csak a kezdete annak az igazi, dicsőséges ébredésnek, ami hamarosan el fog jönni az egész Földre. Mások viszont egyenesen istenkáromlásról beszélnek, és azt mondják, hogy itt valójában ördögi szellemek munkájáról van szó, maga a Sátán tévesztette meg ezeket az embereket.

Vajon kinek van igaza?

Nem, ez valójában nem jó kérdés.

A helyes kérdés ugyanis így szól: ki van az igazság oldalán?

Ki az, vagy kik azok, akik hajlandók kiállni az igazság mellett, és Isten oldalán harcolni?

Írásomból ki fog derülni az olvasó számára, hogy én sem vagyok elfogulatlan, hiszen kénytelen vagyok állást foglalni valamelyik tábor mellett. Mentségemre legyen az, hogy nem is akarok elfogulatlan lenni! Valamelyik irányban bizonyosan elfogult vagyok, de azt viszont hadd hangsúlyozzam, hogy akik engem nem felületesen, hanem igazán ismernek, azok tudják rólam, hogy a sok bűnöm ellenére is egy dologban törekszem következetes maradni, vagyis, mindent ami elém kerül, Isten kijelentett ígéjének fényében szoktam megvizsgálni, és amikor a tapasztalataim ellenkeznek mindazzal, amit a Szentírásban találok, akkor az Igét mindig igyekszem a tapasztalataim fölé helyezni az életvezetésemben! Természetesen ezt minden bizonnyal nagy hibaszázalékkal teszem, de ennek ellenére is valóban erre törekszem.

Mindezek fényében tisztelettel arra kérem minden olvasómat, hogy a Szentírás szavaival összevetve gondoljon végig mindent, amit itt leírok!

Mi történik Floridában?

Magyarországon először 2008. Április 25-én olvashattunk egy internetes oldalon arról, hogy itt a Gyógyulás és éledés harmadik hulláma. Az oldalon egy Linda Dodson nevű hölgy beszámolóját olvashatjuk, ebből szemezgetek most egy keveset:

„Köszöntelek benneteket a napsugaras Floridából! Isten dicsősége növekszik. Az egész városban tapintható Jelenlét észlelhető. Érzitek a Szellem szelét fújni ahol vagytok? A „Változás Szelei” nevű angyal megjelent Todd Bentley-nek Floridában, és szimultán Bob Jones-nak is...” (Todd Bentley ennek az úgynevezett lakelandi ébredésnek a vezéregyénisége)

Az író megemlíti azt is, hogy 2008-ra virradó újév éjjelén Isten szólt Bob Jones-hoz, mi szerint „*Jön a harmadik hullám.*” Állítása szerint: „*Toronto volt az első hullám. Pensacola volt a második, a harmadik hullám pedig a „Változás Szelei” – Istennek ez a megmozdulása. Ez a megmozdulás globális mozgás lesz, amely jelekkel és csodákkal fogja keresztülvutazni az egész világot! A harmadik hullám itt van!*”

Április 27-én már azt olvashattuk, hogy ez az „ébredés” globális lesz. A beszámoló szerint általánossá vált a halottak feltámadása, az Úr állítólag két angyalt állított Todd Bentley mellé, akiknek neve, a *feltámadás angyala*.

Ebből a beszámolóból is idézek:

„Elég nyilvánvaló, hogy Lakelandből megy ki most az a kenet, ami egész Amerikát és a világ minden országát bejárja és nem fog elmúlni. Ezt már át is vitték Angliába. Két pásztorral készítették riportot a napokban Lakelandben hajnali egy óra körül az esti összejöveteleken, akik azért mentek oda, hogy átvigyék ezt az éledési kenetet Angliába. Bátorították az Internetes felvételen a pásztorokat, hogy jöjjenek el Angliából.”

Április 30-án már a „nagy floridai (globális) kitöltetésről” olvashattunk. Az összejöveteleket áttették egy 9000 férőhelyes arénába, és a God tv-n mindenki élőben kísérheti figyelemmel az eseményeket. Állítólag rengeteg csodás gyógyulás történt.

2008. Május 1.

„A Nagy Floridai Kitöltetés a lakelandi Tiger Stadionban folytatódik és sebesen betölti a földet.”... „Amit vártunk, amit kértünk, amiért imádkoztunk, itt van. Az Isteni meglátogatás soha nem látott megjelenése zajlik, és ez a megelevenedés ragályos. Az egész földet bejárja, médiaéledés.

Isten szelleme, kenete, tüze, olaja, hite, teremtő csodái, palástjai, átszelve a teret és az időt, a média kapcsolódási pontján keresztül belép.

Az üdvtörténet során elért teljesítmények mind egyszerre öntetnek ki ebben az utolsó évszázadban, és ez most van. Az üdvtörténet összes ébredéseinek és éledéseinek és Isten tábornokainak minden szintjei, minden elért hely és meghódított szellemi valóság itt van, és együtt van jelen.

A tűz, a bűnbánat, az imádság szelleme, a prófétálás szelleme, az Istenfélelem és a bölcsesség, az atyák fiakhoz és a fiak atyákhoz fordulása, az imádat hangjai, a hódító hozzáállás, a teremtő prófétai szó, az apostoli kenet, az uralkodás, a rendkívüli, nem szokványos és teremtő csodák, a tömeges szabadulás, az üdvösség, a gyermekeken keresztül megnyilvánuló gyógyítás, szabadítás, prófétálás és Szentszellem kitöltetés, egész nemzetek bűnbánatban való térdre esése Isten előtt, mindez és sokkal több, itt van, és ez a kenet és ez a dicsőség, ahogy terjed, egyre növekszik és erősödik és az ablak, amely a Menny felé kinyílt, soha többé nem záródik be.”

2008. Május 3.

Az „ébredés” egyre nagyobb méretű, már más városokba is áttért, hatalmas csodák történnek.

2008 Május 5.

Rick Joyner, a MorningStar Ministries alapítója is támogatja ezt az „ébredést”, sőt, egy írásában megemlíti, hogy az ő bázisukon, „Heritage”-ben is pontosan olyan események kezdődtek el, mint amilyenek Floridában történnek.

2008. Május 17.

Az éledés és a nagy ébredés hulláma világszerte tovább növekszik.

Interneten és tv-n egyaránt sok ezer ember figyeli az istentiszteleteket, a Föld minden részén, ugyanakkor naponta több ezer ember megy az „ébredés” színhelyére is.

2008. Május 31.

Az éledés 59. napjára 18 dokumentált halálból való feltámadás, és megszámlálhatatlan csodás gyógyulások világszerte, mindezt sokan a nagy floridai kitöltetés hatásaként említik.

2008. Július 5.

A feltámadás ereje növekszik, 34 halálból történt bizonyított feltámadás (és számtalan orvosilag bizonyított végstádiumban lévő halálos beteg felépülése) az éledés 94 napja alatt

2008. Július 6.

Egy C. Peter Wagner nevű ember beszámolójából Arról olvashatunk, hogy nyilvánosan megtartották Todd Bentley apostoli kapcsolódásának ceremóniáját. Todd Bentleyt úgymond hivatalosan is felkenték, mint a lakelandi ébredés vezetőjét. Ezen a ceremónián számos, a karizmatikus mozgalomban híres keresztény vezető is részt vett.

Az ébredési összejövetelek azóta is tartanak.

Az összejöveteleken számos extrém jelenség látható, az emberek üvöltöznek, meglehetősen furcsán vonaglanak, és sokak tekintetéből inkább egyfajta megszállottság volt érzékelhető, mindezt pedig a „szent szellem” jelenlétének hívják azok, akik teljes erejükkel támogatják ezt az úgynevezett „ébredést”.

Mi is ez valójában?

Ahhoz, hogy ezt a kérdést világosan és egyértelműen megválaszolhassuk, meg kell néznünk egy nagyon fontos alapelvet.

A Bibliában több igeszakaszról is világosan kiderül, hogy az élet dolgaiban nem lehet tisztességesen eligazodni Isten megismerése nélkül. Ezen azt kell értenünk, hogy a jó és rossz dolgokat, valójában nem tudjuk helyesen szétválasztani, ha közben nem ismerjük meg Jézus Krisztust folyamatosan, és egyre bensőségebb módon. Ez a megismerés a Biblia tanítása szerint nem informális, nem is dogmatikai, hanem tapasztalati ismeretet jelent. Vagyis, Jézusból kell egyre többet és többet megtapasztalnunk ahhoz, hogy a dolgokat egyre inkább úgy lássuk, ahogyan ő látja.

Pál apostol írja a Filippiben lévő testvéreknek:

„Azért imádkozom, hogy a ti szeretetek mind jobban és jobban gyarapodjon ismeretben, teljes észlelésben (megértésben, fogékonyságban), hogy megvizsgálhassátok, mi a lényeges (fontos, helyes), hogy napfényben megítéltek (napfénytiszták, őszinték) és megütközést nem keltők (meg nem botránkoztatók, botlás nélküliek) legyetek Krisztus napjára, mint akiket betöltött az igazságosság gyümölcse Isten dicsőségére és magasztalására Jézus Krisztus által.” (Filippi 1,9-11, Csia Lajos, Vida Sándor, Balázs Károly és a Protestáns fordítások alapján)

Pál tehát azért imádkozott, hogy a filippibeli testvérekben lévő szeretet ismerettel és igazi megértéssel gazdagodjon, vagyis egyre többet ismerjenek meg, nem Istenről, hanem magából Istenből, mert ennek az lesz a következménye, hogy egyre inkább Isten világosságának fényében fogják megérteni azokat a dolgokat, amelyekkel találkozni a mindennapi életük során, így aztán folyamatosan képessé válnak a jó és rossz dolgok közötti különbségtételre is. Sőt, még ezeknek is vannak további következményei, mégpedig, kifogástalanok lesznek Krisztus napjára, és gazdagon fogják teremni az igazságosság gyümölcset, felmagasztalva ezzel az Urat a saját életükben. Ez az igeszakasz annyira gazdag és kimeríthetetlen, hogy oldalakat lehetne róla írni, de számunkra most csak két fontos igazság kiemelése szükséges, Isten megismerése, és minden vele kapcsolatos dolog valódi megértése. Valójában minden dolog kapcsolatos Istennel, hiszen nélküle semmit sem tehetünk, így az életünkben lévő dolgokat és eseményeket sem tudjuk tőle függetleníteni.

Isten megismeréséről és annak csodálatos következményeiről, Pál apostolnak egy másik levelében is olvashatunk:

„Én sem szűnök meg hálát adni értetek, és imádságaimban megemlítelek titeket, hogy Urunknak, Krisztus Jézusnak Istene, a dicsőségnek Atyja, annak a bölcsességnek és leleplezésnek szellemét adja nektek, melyet az ő megismerése nyújt, adja nektek a szívnek megvilágosított szemét, hogy tudhassátok, micsoda reménységre hívott ő el, hogy mily gazdag dicsőségű a tőle adandó örökrész a szentek között.” (Efézus 1,16-18, Csia Lajos fordítása szerint)

Pál tehát az efézusi gyülekezetért is imádkozott, és a számukra sem azt kérte Istentől, hogy ők legyenek a leggazdagabbak, vagy esetleg az ő gyülekezetük legyen a legnagyobb az egész világon. Nem. Ő értük is azért imádkozott, hogy megismerjék Istent, majd ennek a megismerésnek a következményeként egyre több bölcsességet és kinyilatkoztatást kapjanak, mert ezáltal belső világossághoz jutnak, melynek következményeként megláthatják azt a dicsőséges reménységet és örökséget, amelyet Isten készített az övének. Természetesen ez az igeszakasz is sokkal többet rejt magában annál, mint amennyit én kifejtettem belőle, de a témánk szempontjából talán most nem szükséges belemenni részletesebb magyarázatba. A mélyebb megértéshez nem is szükséges az én magyarázatom, mert meg vagyok győződve arról, hogy Isten minden őszinte keresőt elvezet az igazságra. Ha például valaki csak a Példabeszédek könyvét kezdi kutatni, és mindezt imádkozva teszi, már akkor is sok kijelentést kaphat a bölcsességről, a dolgok megértéséről és Isten megismeréséről. A mi esetünkben a kulcs tehát, Isten folyamatos megismerése, és az élet dolgainak a helyes értelmezése, amely természetesen Isten megismerésének az egyik fontos következménye. Ezt röviden talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy megismerés és megértés.

Miután már megértettük a fentiekben tárgyalt alapelvet, belemehetünk ennek az úgynevezett „*lakelandi ébredésnek*” a részletesebb vizsgálatába is. Így tehát az imént említett alapelv szerint én négy, egymásra épülő szempontból vizsgáltam meg ezt az úgynevezett „ébredést”, és úgy találtam, hogy ez az „ébredésnek” nevezett mozgalom, ezeknek a szempontoknak sajnos nem felel meg. Ez a négy szempont, a keresztség, a bűnbánat, az ige tekintélye, és az alázat. Úgy hiszem, hogy ezt a felsorolást még tovább is lehetne bővíteni, én azonban most elégségesnek tartom csak ennek a négy szempontnak a tárgyalását.

Akkor hát vizsgáljuk meg ezt az úgynevezett „ébredést”, e négy szempont alapján!

1. A keresztt

A lakelandi összejöveteleket én az Interneten kísérem figyelemmel. Ezeket az összejöveteleket rajtam kívül mások is figyelték, olyanok, akiknek a hite, sok tekintetben jó példa a számomra. Összevetettük a megfigyeléseinket, és megállapítottuk, hogy az összejöveteleken elhangzott igehirdetések, egyáltalán nem Krisztusközpontúak voltak, hanem sokkal inkább az átél, vagy átélhető élményeken volt a hangsúly. Ezek az igehirdetések nagyon felületesek voltak, nem inspiráltak bennünket arra, hogy jobban megismerhessük Istent, az ő igéjén keresztül. Szintén nagyon feltűnő volt az is, hogy a keresztről, a megváltásról, szinte alig lehetett olyan üzenetet hallani, amely megfelelt volna Isten ígéje által támasztott követelményeknek. Azt az evangélizációs szolgálatot, amely nem Krisztus kereszthalálára és feltámadására, valamint ennek a ténynek a mi életünkben történő gyakorlati alkalmazására, hanem csupán a múló szellemi megtapasztalásokra teszi a hangsúlyt, nem tudom elfogadni. Az ilyen evangélizációs szolgálat a legjobb esetben is csak embertől származhat, de Istentől bizonyosan nem. Annak a véleményemnek is bátran hangot adok, hogy sok ilyen evangélizációs szolgálatot valójában maga az Ördög indít útjára, azért, hogy ezáltal is megtévessze a keresztényeket. Értem én, hogy nem népszerű dolog a keresztről prédikálni (soha nem is volt az), de ha Istennel csak ezen a módon találkozhat az ember, akkor kik vagyunk mi, hogy vele vitába szálljunk, és egyáltalán milyen jögon merjük felülbírálni őt?

Pál apostol szavai nagyon világosak:

„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.” (1.Korintus 1,18)

„És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütkezés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, Isten ereje és Isten bölcsessége.” (1.Korintus 1,22-24)

Sok keresztényről, sőt nagyon sok nem keresztényről is elmondhatjuk, hogy nagy keresésben van. Van aki erőt akar, van aki bölcsességet, pontosan úgy, mint Pál apostol idejében, és persze mindezeket azért keresik az emberek, hogy valamilyen módon érvényesüljenek a világban (a karizmatikus mozgalomban ezt úgy mondják, szeretnének áldottak lenni). Ezek a célok önmagukban nem rosszak. A kérdés itt inkább az, hogy mi milyen indítékokból keressük ezeket a célokat? Ha erre a kérdésre helyesen válaszolunk, akkor könnyen rájövünk arra is, hogy a legtöbb esetben az, amit mi célnak tekintünk, valójában csak eszköz, hiszen a legfontosabb cél: Isten megismerése. Hiszem, hogy nem lehet ennél fontosabb célunk sem ebben a földi létezésben, sem az örökkévalóságban. Fontos, hogy mindig a megfelelő célra fókuszáljunk, mert a megfelelő cél, helyes irányban tart bennünket.

Ha Isten megismerése a legfőbb célunk, akkor ez arra készítet minket, hogy belülről megváltozzunk, de ha csak bölcsességet, erőt, természetfeletti átéléseket kívánunk, akkor semmilyen változás nem fog történni bennünk, sőt, általános tapasztalatok alapján mondhatom, hogy sokan a természetfeletti átéléseik után gyakran rosszabb állapotba kerülnek, mint amilyenben előtte voltak. Bátran kimondhatjuk, hogy a szellemi átélések nem változtatnak meg minket, legfeljebb felfuvalkodottak leszünk, ez viszont pontosan az a negatív tulajdonság, ami miatt Lucifer is kiűzetett a paradicsomból.

A pünkösdi, karizmatikus mozgalom annak ellenére, hogy az elmúlt 100 év alatt óriási számbeli növekedésen ment át, az elmúlt évek során olyan válságba sodródott, amely sokakban egy nagy csalódást, és bizonyos kérdések újragondolását eredményezte. Ez a mozgalom az elmúlt évtizedekben (különösen az Egyesült Államokban) erkölcsileg nagyot zuhant, néhány nagyon híres, televíziós prédikátor különböző szexuális és pénzügyi botrányai miatt. Ehhez aztán még hozzájárultak egyes karizmatikus lelkészek és gyülekezeti elöljárók olyan visszaélései, amelyek gyakran tömegeket botránkoztattak meg.

Az elmúlt években, komolyan, őszintén és kitartóan imádkozó emberektől hallottam, hogy mára már világméretű jelenséggé vált a pünkösdi mozgalom kifulladás. Sok helyen igen felületesek az igehirdetések, csupán száraz tanításokat lehet hallani, és ami igazán fájdalmas, a Szent Szellem jelenléte is csekély mértékben érezhető a gyülekezetekben, pedig valamikor ez különböztette meg a karizmatikus gyülekezeteket más közösségektől. Már a pünkösdi mozgalom „neves” vezetői közül is egyre többen beszélnek arról, hogy a pünkösdi mozgalom gyakorlatilag elveszítette erejét. Az pedig fokozza ezt az amúgy is elég nagy problémát, hogy a mozgalomban világszerte elterjedté vált a jólét-evangélium, amelynek a lényege, hogy a hívőnek minden szempontból gazdagnak és sikeresnek kell lennie.

Ez az „evangélium” sokakat soha nem látott költekezésbe sodort, hiszen a jólét-evangélium valójában az ember hústesti természetének vágyait erősíti fel, és arra ösztönzi a hívőket, hogy mindent tegyenek meg a siker és a gazdagság érdekében. Tömegével jelennek meg könyvek arról, hogyan legyünk gazdagok, sikeresek, egészségesek, jó férjek, feleségek, jó apák, jó anyák, jó gyülekezeti elöljárók, hogyan legyen nagyobb hitünk, amivel mindent megszerezhetünk, stb. Az ilyen és ehhez hasonló könyvekben lévő tanítások kiemelik az embert a hétköznapi rideg valóságából, ami még nem is lenne baj. A baj inkább az, hogy olyan valóságba emelik az embert, amely tulajdonképpen nem is létezik, nem az Isten által a Biblián keresztül élénk tárt mennyei valóságba, hanem egy nem létező, virtuális valóságba. Ennek következtében aztán sokak gondolatvilágában egy olyan idealisztikus kép rajzolódik ki a sikerről, a gazdagságról, a házasságról, stb, amely valójában még a Bibliában sem található meg.

Ez a jelenlegi világ vajon nem ugyan ilyen módon talál fel a médián keresztül a számunkra egy nem is létező, virtuális álmvilágot?

Dehogynem, és pontosan ezt teszi sok hívő életében is, az imént említett módokon, csak éppen vallásos kiadásban, a cél azonban mégis ugyanaz, a saját hústesti természetünk táplálása!

Igen, ez maga a világ(rendszer), amelyről János apostol azt írja, hogy ne szeressük! (1.János. 2,15)

E jelenlegi világgal szemben pedig ott van a kereszt, valamint a keresztről szóló beszéd és annak gyakorlati alkalmazása, amely által megtartást és Istentől származó, valódi erőt nyerünk, olyan erőt, amely nem csupán kielégíti a természetfeletti iránti (egyébként jogos) éhségünket, hanem felettébb győztessé tesz minket a bűnnel szemben. Valójában a kereszt azt jelenti, hogy azonosulunk Jézus halálával és feltámadásával. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy többé nem a saját hústesti természetünk kívánságai szerint élünk, hanem átadjuk magunkat Istennek, és az ő akaratát igyekszünk megtenni.

Hiszem, hogy ennek az egyik fontos jelképe, sőt, több mint jelképe, a bemelegítés. Ezután, Jézus szavai szerint naponként fel kell vennünk a keresztet, ami a gyakorlatban azt jelenti, hogy földi életünk minden napján lemondunk a saját elgondolásainkról, saját akaratunkról, és elkezdünk Isten akarata szerint élni (Lukács 9,23). Természetesen ez egy hosszú és nehéz folyamat, amelyet megszentelődésnek is hívnak. Aki ezen az úton jár, az nem fog azonnali és látványos eredményeket tapasztalni, de mégis teljes bizonyossággal előre hálát adhat Istennek az elkészített győzelmekért, mert aki ezen az úton jár, az ha el is veszít egy-két csatát, de a háborút bizonyosan megnyeri, mert ez a győzelem útja, Isten útja, amelyet ő készített el az öt szeretőknek, és ezen az úton a vakok sem tévednek el, mert az Úrnak mindenkire, aki ezen az úton jár, külön-külön gondja van.

Ez az út nem mondható zajosnak, sem nagyforgalmú útnak, ezen az úton ugyanis kevesen járnak, mert ez a keskeny út. Nem tudok arról, hogy a lakelandi összejöveteleken bárki is beszélt volna erről az Útról. Annál többet beszéltek azonban az Úr örömről, de az erről szóló tanítások is felületesek voltak, mert azt már senki sem mondta el, hogy Krisztus örömét az tapasztalhatja meg igazán, aki feltámadott életben jár, a feltámadáshoz viszont meg kell halni, ez pedig csak a kereszten történhet meg. Mindenki, aki ki akarja kerülni, vagy iktatni Krisztus keresztségét, törvényszerűen a megtévesztés erőinek szolgáltatja ki magát, és mindazokat, akik őt követik. Itt szeretném minden olvasómnak elmélkedésre és átmádkozásra ajánlani a Római levél 6. fejezet 3-13. versig tartó igeszakaszát. Ez az igeszakasz ugyanis annyira beszédes, hogy mindenki világosan megértheti azt, amit az Úr ma mondani akar nekünk.

2. A bűnbánat

Amikor elkezdjük megtapasztalni a kereszt erejét az életünkben, akkor egy belülről felfakadó, valódi bűnbánatot is éreznünk kell, mert Isten, a kereszten ítélte meg a mi bűneinket is, Jézus Krisztus halála által. A valódi bűnbánatot nem lehet külső hatásokkal előidézni, ugyanakkor Isten a külső körülményeinket is gyakran felhasználja annak érdekében, hogy bűnbánatra jussunk. Ez úgy történik, hogy a Szent Szellem gyakran a külső körülményeinket is felhasználva, felgyújt bennünk egy olyan belső fényt, amely által képesek leszünk felismerni elveszett állapotunkat. Ezzel együtt a keresztre is ráirányul a figyelmünk, ahol Jézus bűnbocsánatot szerzett számunkra, halála által.

Én magam nem tudom eldönteni, hogy melyik megtapasztalást éljük át hamarabb, a bűnbánatot, vagy a keresztet. Ez azért van így, mert e két megtapasztalásnak párhuzamosan kell működnie bennünk, hiszen a bűnbánat sem egyszeri történés, mivel életünk során mindannyian sokféleképen vétkezünk (Jakab 3,2). Ezért

említettem az írásom elején, hogy azok a szempontok, amelyek alapján vizsgálom a lakelandi eseményeket, valójában egymásra épülnek, és nehéz azokat elkülöníteni egymástól.

A lakelandi összejöveteleket figyelemmel kísérve azt kell mondanom, hogy én nem tapasztaltam valódi bűnbánatot, és ezzel a véleményemmel nem is vagyok egyedül. Az összejöveteleken elhangzott igehirdetések sem inspiráltak bűnbánatra.

Péter apostol, amikor Jeruzsálemben prédikált, ezt mondta:

„Tartsatok tehát bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek;”

Vagyis, ahhoz, hogy megtapasztaljuk a bűneink eltörlésének tényét, bűnbánatra és megtérésre van szükség.

Aztán Péter így folytatta:

„hogy eljöjjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek.”
(Apostolok Cselekedetei. 3,19-20)

Ezek szerint a felüdülés idejét, csak bűnbánat, megtérés, és a bűneink eltörlésének átélése után tapasztalhatjuk meg, majd ezt, betetőzi Jézus visszajövele.

Dániel próféta, a hetven éves babiloni fogság végén imádkozott az Úrhoz a zsidóságért, és az egyik imája során a Szent Szellem olyan bűnbánatra készítette őt, amely véleményem szerint az egész nemzetre is hatással volt.

„Imádkoztam Istenemhez, az Úrhoz, és vallást téve ezt mondtam: Ó Uram, nagy és félelmes Isten, aki megtartod a szövetséget és a hűséget azok iránt, akik szeretnek és megtartják parancsolataidat! Vétkeztünk, és bűnbe estünk, megszegettük törvényedet, és lázadók voltunk, eltértünk parancsolataidtól és törvényeidtől. Nem hallgattunk szolgálóidra, a prófétákra, akik a te nevedben szóltak királyainkhoz, vezéreinkhez, elődeinkhez és az ország egész népéhez. Neked, URam, igazad van, nekünk pedig szégyenkeznünk kell még ma is; nekünk, Júda férfainak, Jeruzsálem lakóinak és az egész Izráelnek közelben és távolban, mindazokban az országokban, amelyekbe szétszórta őket hűtlenségük miatt; mert hűtlenek voltak hozzád. Szégyenkeznünk kell, URam, nekünk, királyainknak, vezéreinknek és elődeinknek, mert vétkeztünk ellened. A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát. De mi ellene lázadtunk, és nem hallgattunk Istenünknek, az ÚRnak a szavára. Nem az ő törvényei szerint éltünk, amelyeket adott nekünk szolgálói, a próféták által.” (Dániel 9,4-10)

Ezsdrás is bűnbánatot tartva imádkozott, amikor meghallotta, hogy a babiloni fogságból hazatért zsidók közül sokan a körülöttük lévő népek fiaival és leányaival házasodtak, annak ellenére, hogy Isten erre nézve is világos útmutatást adott Mózes által.

„Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova lerokadtam, majd megszagattott ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé, és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az égig növekedett. Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétkekben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyai kezébe, fegyverre, fogságba, prédára és arcunk szégyenére, ahogyan ma is van. (Ezsdrás 9,5-7)

Mégegyszer szeretném hangsúlyozni, nem tudok arról, hogy a lakelandi összejöveteleken lett volna ilyen, valódi bűnbánat.

3. Isten Igéjének tekintélye

Ezt a szempontot sem lehet a többitől elkülönítve tárgyalni, hiszen a bűnbánat kialakulásában Isten igéjének is fontos szerepe van. Érdemes ismét Dániel könyvéhez visszalapozni. Itt Dániel arról ír, hogy:

„A médek közül származó Ahasvérus fiának, Dáriusnak az első évében, miután ő a káldeusok országának a királya lett, az ő uralkodásának első évében én, Dániel, megértettem az írásokból, hogy mit jelent azoknak az éveknek a száma, amelyekről az ÚR igéje szólt Jeremiás prófétának,

hogy hetven évnek kell eltelnie a rombadőlt Jeruzsálem fölött. Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban.” (Dániel 9,1-3)

A szövegben a kulcs itt van elrejtve: „megértettem az írásokból”.

Vagyis Dániel, Isten igéjének olvasása közben kijelentést kapott, mégpedig magából az igéből. Megelevenedett számára egy fontos rész Jeremiás könyvéből. Ezáltal készítette őt a Szent Szellem arra, hogy imádkozzon, és bűnbánatot tartson. Számomra ez az igeszakasz is azt bizonyítja, hogy Isten semmit sem cselekszik az ő igéjén kívül. Hiszem, hogy minden, amit Isten tesz, az megtalálható az ő igéjében. Hiszem, hogy Isten elsősorban az ő igéjén keresztül nyilatkoztatja ki magát az ember számára, ezért az igének kell a legfőbb tekintélyt adnunk az életünkben. Ennek csodálatos példáját láthatjuk a Nehémiás könyvében. Itt egy valódi ébredésről olvashatunk, olyanról, amire én magam, a megtérésem óta vágyom. Ez az ébredés, a babiloni fogságból hazatért zsidók között történt, miután, Nehémiás vezetésével, ötvenkét nap alatt felépítették Jeruzsálem várfalát (ez egyébként csoda volt). Ennek az ébredésnek a központi eleme, Isten igéjének a hallgatása volt.

„Akkor az egész nép egy emberként összegyűlt a Vizi-kapu előtt levő téren, és azt mondták az írástudó Ezsdrásnak, hogy hozza elő Mózes törvénykönyvét, amelyet az ÚR adott Izraelnek. A hetedik hónap első napján tehát odavitte Ezsdrás pap a törvényt a gyülekezet elé, amely olyan férfiakból és nőkből állt, akik mindnyájan meg tudták érteni a hallottakat. Fölolvasta azt a Vizi-kapu előtt levő téren virradattól délig, azok előtt a férfiak és nők előtt, akik meg tudták azt érteni. Az egész nép figyelemmel hallgatta a törvénykönyvet. Az írástudó Ezsdrás erre a célra készült szószéken állt, mellette pedig jobb felől Mattitjá, Sema, Anájá, Úrijjá, Hilkiájá és Maaszéjájá, bal felől pedig Pedájá, Misáél, Malkijjá, Hásum, Hasbaddáná, Zekarjá és Mesullám állt. Ezsdrás az egész nép szeme láttára nyitotta föl a könyvet, mert az egész népnél magasabban volt. Amikor fölnyitotta, fölállt az egész nép. És amikor Ezsdrás áldotta az URat, a nagy Istent, az egész nép fölemelt kezekkel mondta rá: Ámen! Ámen! Azután meghajoltak, és arccal a földre borultak az ÚR előtt. Jésúa, Báni, Sérébjá, Jámín, Akkúb, Sabbetaj, Hódijjá, Maaszéjájá, Kelitá, Azarjá, Józabád, Hánán, Pelájá és a lévíták magyarázták a népnek a törvényt, miközben a nép a helyén állt. Szakaszokra osztva olvasták a könyvet, Isten törvényét, és úgy magyarázták, hogy a nép megértette az olvasottakat. Akkor Nehémiás királyi helytartó és az írástudó Ezsdrás pap meg a lévíták, akik magyaráztak a népnek, így szóltak az egész néphez: Az ÚRnak, a ti Isteneteknek szent napja ez. Ne gyászoljatok, és ne sírjatok! Ugyanis az egész nép sírt, amikor hallgatta a törvény szavait. Majd ezt mondták nekik: Menjetek, egyetek jó falatokat, igyatok édes italokat, és juttassatok belőle azoknak is, akiknek nincs, mert a mi Urunknak szent napja ez. Ne bánkódjatok, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek! A lévíták így csitítgatták az egész népet: Csillapodjatok, mert szent ez a nap, és ne bánkódjatok! Ekkor elment az egész nép, hogy egyenek, igyanak és másoknak is juttassanak belőle, és nagy örömmünepet tartsanak, mert megértették mindazt, amire oktatták őket.” (Nehémiás 8,1-12)

Ebben az igeszakaszban egy csodálatos ébredésről olvashatunk. Egyszerre sírtak és örültek mindazok, akik hallgatták az igét. Talán eszükbe juthatott a 70 éves babiloni fogság, és az a sok bűn, amit elkövettek az Úr ellen. Az Úr azonban mégis azt akarta, hogy a nép örüljön. Olyan ébredés volt ez, amelyben az embereknek tiszta, szent, elegyítetlen örömben volt részük, még pedig azért, mert megértették mindazt, amire Isten tanítani akarta őket. Én magam, nagyon vágyom egy ilyen ébredésre, és a lakelandi összejövetelek vizsgálása során nem éreztem, hogy az emberek az igének a megfelelő tekintélyt adták volna.

4. Az alázat

Ezt a negyedik szempontot sem tudjuk elkülöníteni az előző háromtól, mert ha nincs bennünk alázat, akkor sem a kereszt megtapasztalása, sem a bűnbánat nem tud megjelenni az életünkben, ráadásul ha fel is fuvalkodtunk, akkor még arra sem vagyunk képesek, hogy tiszta szívből elismerjük az ige tekintélyét a saját életünkben is. Olvasmányaim során Witnes Lee egyik könyvében olvastam egy megállapítást, és nagy fájdalom ez nekem, de be kell vallanom, hogy ezzel a megállapítással kénytelen vagyok egyetérteni. Witnes Lee saját gyülekezetéhez beszélt, és ezt mondta:

„Lehet, hogy közöttünk is vannak olyanok, akik nagy dolgokat szeretnének látni. A nagyság iránti vágyuk az az oka, hogy a pünkösdi karizmatikus mozgalmakban sok dicsekvéssel és

túlzással találkozunk. Ezért fenntartással kell fogadnunk a mai pünkösdi mozgalmak híradásait a csodaszerű jelenségekről és gyógyulásokról. Könnyen lehet, hogy valaki azt mondja, hogy egy bizonyos összejövetelel sokan meggyógyultak, miközben egyetlen valódi gyógyulás sem történt.” (Élet-tanulmány Kivonulás könyve második kötet 104. oldal)

Sajnos ez a megállapítás helytálló. Ha csak azt figyeljük meg, hogy például az Egyesült Államokban a népszerű keresztény prédikátoroknak muszáj mindig valami újat kitalálniuk, mert ha ezt nem teszik, akkor rövidesen eltűnnek a porondról, azonnal megértünk néhány alapelvet a nagyság utáni vágygal kapcsolatban. Az ilyen népszerű prédikátoroknak ügyelniük kell arra, hogy mindig tudjanak valami újat, és szenzációszerűt mondani nagy számú hallgatóságuknak, különben előbb-utóbb elveszítik őket. Ennek az egyik hajtóeleme, a nagyság utáni vágy.

Azt hiszem, hogy a nagyság utáni vágy az az egyik olyan negatív tényező, amely világszerte elbukatta a pünkösdi mozgalmat. Amíg ugyanis hatalmas ébredésről és nagy csodákról álmodozunk, addig nem vesszük észre, hogy a Szent Szellem a hétköznapijainkban szeretne megszólítani és folyamatosan átfőrnéni minket. Elismerem, hogy ez nem látványos és nem népszerű, de csak így tudjuk betölteni azt a küldetést, amit Isten ránk bízott. A nagyság utáni vágy elhomályosítja a látásunkat, hogy értékesnek lássuk az értéktelent, és értéktelent az értékest. Ennek következtében nem fogjuk felismerni a saját életünkben a meglátogatás idejét, és Isten úgy fog elmenni mellettünk, hogy ezt mi észre sem vesszük. A nagyság utáni vágy végső soron magától Istentől tart távol minket, mivel ebben az állapotban valójában mi akarunk nagyok lenni, és nem engedjük meg az Úrnak, hogy ő legyen nagy bennünk, mi pedig egészen kicsik legyünk.

Évekkel ez előtt, amikor még teológushallgató voltam, számtalan helyen megfordultam, ugyanis nagyon sok helyre hívtak prédikálni. Nagyon sokat utaztam Romániába is, és ott is sok gyülekezetből kaptam meghívást. Elmondhatom, hogy csodákat is láttam. Voltak esetek, amikor démonokat űztem emberekből, más alkalommal betegekért imádkoztam, és azok meggyógyultak. Abban az időben a teológián volt egy lány, akivel jó barátságban voltam. Nem igazán volt az esetem, és ő sem rólam álmodozott, amikor azon töprengtettem, hogy jó lenne már férjhez menni. Ez volt az oka annak, hogy nagyon jó barátságba kerültünk egymással. Mivel mind a ketten tudtuk, hogy nem igazán akarunk a másiktól semmit, félelem nélkül mertünk megnyílni egymás előtt, így sok mindent megoszthattunk egymással. Én ennek a lánynak gyakran beszéltem arról, hogy hol prédikáltam, milyen gyülekezetektől kaptam meghívást, ő pedig rendszeresen imádkozott értem. Egy alkalommal, amikor ismét prédikáltam az egyik gyülekezetben, Isten jelenléte hatalmasan érezhető volt, a Szent Szellem ereje annyira jelen volt az összejövetelel, hogy szinte megrémültünk Isten szentséges jelenlététől. Nagyon boldog voltam, hogy Isten milyen hatalmasan használ engem, az ő szolgáját. Az istentisztelet után azonban ez a lány félre hívott, és a kezembe nyomott egy papírt, amire ez volt írva:

„URam, nem fuvalkodik fel a szívem, nem kevély a tekintetem. Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét. Mint az elválasztott gyermek, olyan most a lelkem.” (Zsoltár 131,1-2)

Megköszöntem a lánynak az ígét, amit adott, magamban el is tűnődtem, hogy mennyire kedves, hiszen imádkozott értem és még egy ígét is felírt nekem egy darab papírra, de ennél nagyobb hatást nem gyakorolt rám ez az esemény. Azóta viszont már eltelt több mint tíz év, sok viszontagságon kellett átmennem, gyakran kellett megalázkodnom, és ezekben a helyzetekben az Úr mindig ezt az ígét juttatta eszembe. Több mint tíz év távlatából elmondhatom, kezdem sejteni, hogy Isten mit akar mondani nekem ezen az ígén keresztül. Igen, ebben a zajos és állandóan szenzációra éhes világban tényleg nem könnyű a csendes úton járni, nem könnyű járni egy olyan úton, ahol nem vagyok megbecsült prédikátor, ahol senki sem lát, ahol csak egy vagyok Jézus tanítványai közül. Láttam néhány csodát, de elmondhatom, hogy ezek sem a körülöttem lévőket, sem engem nem változtattak meg. Nagyon inspirálóak voltak, de belső változásokat nem hoztak létre.

Ha a csodákhoz nem megfelelő módon viszonyulunk, akkor csak a nagyság utáni vágyunk kielégítését fogják eredményezni. Hiszem, hogy szükségünk van csodákra. Hiszem, hogy Isten akar csodákat tenni az életünkben, de nem a mi elgondolásaink szerint, hanem az ő saját, velünk kapcsolatos tervének megfelelően. Tapasztalatból mondhatom, hogy ezt az igazságot nem könnyű megérteni. Ehhez a megértéshez ugyanis alázatra van szükség, sőt, már önmagában ez az igazság is alázatra tanít. Nekem ezen a területen is sokat kell még tanulnom. Nem látom, hogy ez az úgynevezett lakelandi ébredés bárkit is alázatra készítetett volna, pedig erre most nagy szükség lenne.

Következtetések és tennivalók

Mivel a lakelandi kitöltetés nem felel meg a fentiekben tárgyalt négy szempontnak, azt hiszem egyértelműen ki kell mondanunk, hogy ez az „ébredés”, nem az Úrtól van. Ebben az esetben, csupán egy hamis éledési mozgalomról beszélhetünk.

Van helye a keresztyénségben a Szent Szellem erejének, és a tőle való megnyilvánulásoknak?

Természetesen igen.

Egy szellemi megnyilvánulás forrását abból lehet a legkönnyebben kideríteni, hogy az, milyen következményeket idéz elő. Ha egy szellemi megnyilvánulás arra inspirálja az embereket, hogy még jobban ragaszkodjanak az igazsághoz, hogy krisztusibb módon szeressék a környezetüket, hogy odaforduljanak a szegények és a megvetettek felé, akkor itt Istentől jövő megnyilvánulásról beszélhetünk. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy a megnyilvánulások nem helyettesíthetik az ígét, mert Isten úgy tervezte meg a gyülekezeti életet, hogy abban minden dolgot az ige tekintélyének kell alárendelnünk, de egyébként hitem szerint ezt az elvet kell érvényre juttatnunk az élet minden területén.

Ezzel szemben viszont egyre több olyan beszámolót lehet hallani mostanában, mely szerint a keresztyének (különösen a karizmatikus gyülekezetekben) elhagyják az igehirdetést, (az összejövetelek talán legfontosabb részét, amely azért adatott, hogy halljunk az Úrtól) és teljesen az imádnak, a dicsőítésnek rendelnek alá mindent. Ki kell mondanunk, hogy ez nem más, mint öncélú élményhajhászás. Ahol ugyanis az emberek nem szeretik az igazságot, és nem akarják azt a saját életükre alkalmazni, ott egyértelműen az Ördög megtévesztése látható.

A 2.Thesszalonika 2,9-12-ben ezt olvassuk:

„Mert ennek a törvénytíprónak (antikrisztus, hamisítványkrisztus, álkrisztus) az eljövele a sátán működése (energiája) folytán érzékelhető a hazugság összes hatóerőiben, jeleiben, csodáiban és az igazságtalanság minden csalásában (csábításában) azokon, akik elvesznek, mert nem fogadták be a valóigazság szeretetét, hogy üdvözítse (megmentse) őket, és ezért küldi rájuk Isten az eltévelyedés munkáját (energiáját), hogy higgyenek a hazugságnak, hogy ítélet alá kerüljenek mindazok, akik nem hittek a valóigazságnak, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek.”

A képlet nagyon egyszerű. Azokat, akik nem szeretik az igazságot, és azt nem akarják a saját életükre alkalmazni, Isten kiszolgáltatja a megtévesztésnek, a különféle csalásoknak, sátáni hamisítványoknak. Ez egyfajta ítélet azokon, akik csak szájjal és nem szívvel követik az Urat. A látható egyházban ez az ítélet már elkezdődött. Jól láthatóan kezd felállni az a hamis keresztyénség, amely a kegyesség látszatát ugyan megtartja, de annak erejét megtagadja. Ezzel kapcsolatban érdemes elolvasni Pál apostolnak, Timóteushoz írt szavait:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állnak be, tudniillik magukat és a pénzt kedvelők, kérkedők, fennhéjázók, káromlók, szüleik iránti engedetlenek, hálátlanok, elvetemültek, szeretetlenek, engesztelhetetlenek, vádaskodók, mértéktelenek, fékezhetetlenek, a jót nem kedvelők, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább kéjkedvelők, mint Isten kedvelői lesznek az emberek. Olyanok, akiknél megvan az istenfélelem külső látszata, de annak hatalmát megtagadják. Fordulj el tőlük. Közülük valók tudniillik azok, akik beférkőznek a házakba, s foglyul ejtik a vétkektől elhalmazott, sokféle kívánságtól úzótt asszonykakat, kik mindig tanulnak, de soha az igazság megismerésére eljutni nem képesek. Amilyen módon Jannész és Jambrész állottak ellene Mózesnek, úgy állnak ellene ezek is az igazságnak, értelmükben megromlott, a hit dolgában próbát nem álló emberek. De tovább előretörni nem tudnak, mert esztelenségük mindenki előtt kiviláglik, amint amazokkal is történt. Te azonban az én tanításomat kövessed, az én életutamat, az én célkitűzéseimet, az én hűségemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, állhatatosságomat, üldöztetéseimet, szenvedéseimet, melyek Antióhiában, Ikóniumban, Lisztrában estek rajtam. Milyen üldözéseket viseltem el. De mind-egyikből kiragadott az Úr. Akik a Krisztus Jézusban istenfélelemmel akarnak élni, azokat mind üldözni fogják. Szemfényvesztő, rossz emberek előre törnek magukat, hogy még rosszabbra jussanak. Tévelyítenek és eltévelyednek.” (2.Timóteus 3,1-13, Csia Lajos)

A témánk szempontjából most csak négy dolgot emelnék ki ebből a szakaszból.

1. Pál „vallásos” emberekről beszél, akiknek az életében az istenfélelemnek csupán a külső látszata található, ezért nem szabad velük közösséget gyakorolni (2.Timóteus 3,1-5).
2. Ezek az emberek befolyásolni tudják azokat, akik saját hústesti természetük kívánságai szerint élnek (2.Timóteus 3,6-7).
3. Jannészhez és Jambrészhez (a Mózes idejében élő két egyiptomi varázslóhoz) hasonlítanak, akik tudtak csodákat tenni, sőt, egy darabig még Isten csodáit is tudták utánozni, de aztán gyorsan lelepleződött gonoszságuk (2.Timóteus 3,8-9).
4. A látszatkereszténységgel szemben Pál bemutat egy krisztusi jellemvonásokkal teli, igazi keresztény életvitelt, amely mindig is üldöztetésnek van kitéve a Sátán, és szolgálai részéről, miközben a megtévesztést gyakorlók teljes erővel nyomulnak előre az eltévelyítésben és az eltévelyedésben (2.Timóteus 3,10-13).

A lakelandi jelenség vizsgálata során több alkalommal is megerősítést nyert számomra az, hogy ezek az ígék napjainkban nagyon aktuálissá váltak. Az is feltűnő, hogy ennek a jelenségnek a negatív gyümölcsei elég gyorsan, már néhány hónap elteltével láthatóvá váltak. Mindezek alapján tehát még egyszer leírom a következtetésemet: ez az „ébredés” nem Istentől van, ezért ez csak egy utánzat, hamisítvány, de még annak is a legrosszabb fajtája azok közül, amelyek megjelentek az egyház történelme során, egészen a mai napig. A Biblia alapján azt is világosan láthatjuk, hogy ez még csak a kezdeti hulláma annak a megtévesztésnek, amely ezután fog végigsöpörni az egész Földön, hamis jelekkel és hamis csodákkal. Egyébként a lakelandi „ébredés” kirobbantói nem titkolták, hogy célul tűzték ki, az egész világ elérését, persze a saját elgondolásuk szerint.

Nem tartozik a feladataim közé, hogy a lakelandi ébredés vezetőit vizsgáljam, sem az, hogy fölöttük bármilyen ítéletet is mondjak. Magát a jelenséget viszont igenis meg kell vizsgálni, mert erre maga a Biblia szólít fel, és amennyiben ezt nem tesszük meg mindannyiunk érdekében, úgy mi magunk is Isten ítélete alá kerülhetünk. Az ige fényében történő folyamatos vizsgálódás azért is fontos, mert egyáltalán nem mindegy, hogy milyen szellemiséget, és milyen evangéliumot fogadunk magunkba. Az, hogy milyen példát mutat az életünk mások számára, lényegében a magunkba fogadott szellemiségtől függ. Ha Krisztus Szelleme lakik bennünk, és ha az ő vezetése szerint élünk, akkor az életvitelünk mások számára is Isten szeretetére fogja felhívni a figyelmet, de ha egy más szellemet, más evangéliumot és más Jézust fogadunk magunkba, akkor csak a kárhozat várhat ránk, és mindazokra, akiket esetleg a befolyásunk alá tudunk vonni. A Biblia világosan tanítja, hogy:

„A szellemet ki ne oltsátok!

A prófétálásokat meg ne vessétek!

Mindent megpróbáljatok, ami nemes, megtartsátok!

A rossznak még látszatától is tartózkodjatok!” (1.Thesszalonika 5,19-22, Csia Lajos)

Vagyis, vágyakozzunk a Szent Szellem jelenlétére a saját életünkben és a gyülekezeti életben egyaránt, de ezt úgy tegyük, hogy közben mindent tegyünk próbára az ige mérlegén! Számos alkalommal hallottam azt a nézetet, hogy a lakelandi jelenséget nem szabad vizsgálni, mert ezt az ébredést olyan, nagytekintélyű keresztény vezetők is támogatják, akik többszázezer ember fölött diszponálnak, és azt még nem is említettem, hogy könyveikből és prédikációikból, több millióan táplálkoznak.

A Biblia tanítása szerint, ez mégsem elég ajánlás ahhoz, hogy bármit is őszinte vizsgálódás nélkül fogadjunk el. A Biblia tanítása szerint mindent gondosan meg kell vizsgálnunk, és sehol nem olvastam olyat, hogy mindent vizsgáljunk meg, kivéve, amit nagytekintélyű keresztény vezetők mondanak! Nagyon fontos kérdés ez, mert az ítélet napján, amikor számot kell adnunk, nem hivatkozhatunk Isten előtt a keresztény vezetőinkre, ugyanis az Úr minden ember számára eljuttatja azt a világosságot, amely elégséges a valódi megtérésre és Krisztus követésére.

Mit kell hát tennünk, ezekben az utolsó időkben?

Hiszem, hogy napjainkban ez a kérdés is nagyon aktuális, mint ahogyan az erre adható válasz is az.

Vagyis, keressük teljes szívből Istent, az ő igéjében!

A 119. zsoltár 9. és 10. versében ezt olvassuk:

„Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja igédet. Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól!”

Ha tehát komolyan vesszük azt, amit Isten mond nekünk az ő igéjén keresztül, ha állandóan és teljes szívből az ő jelenlétét keressük, akkor nem fog magával sodorni bennünket a világ, hanem mindvégig képesek leszünk kitartással megfutni a pályánkat.

Arra kérek tehát Kedves Olvasóm, hogy ne a valamikori jövőbe képzelj bele mindazt, amiről eddig írtam, mert ezzel csak elhalasztod a változás lehetőségét! Ne a távoli jövőbe várd a végidők eseményeit, mert a jövő már itt van, a jövő elkezdődött!

Sárbogárd, 2008 augusztus 22.